

ΣΥΝΕΤΕΥΞΗ

ΔΙΑΒΑΖΟΝΤΑΣ ΜΕ ΤΟΝ ΑΝΤΩΝΗ ΠΑΠΑΘΕΟΔΟΥΛΟΥ

Ο πειραιώτης συγγραφέας παιδικών βιβλίων γνωρίζει πώς να χτίζει κόσμους που μένουν αξέχαστοι στις τρυφερές ψυχές των μικρών αναγνωστών. ΑΠΟ ΤΗ *Μαριλένα Αστραπέλλου*

Γράφει, μεταφράζει και βλέπει και τα δικά του βιβλία να μεταφράζονται και να βραβεύονται, σχεδόν το ένα μετά το άλλο, τόσο στην Ελλάδα όσο και στο εξωτερικό. Στο «Ένα τελευταίο γράμμα» απονεμήθηκε το Βραβείο Εικονογραφημένου Βιβλίου Compostela 2016 και το «Οκ χταπόδι, λάθος πόδι» (αμφότερα από τις εκδόσεις Παπαδόπουλος) συμπεριλήφθηκε στον επίσημο κατάλογο White Ravens της Διεθνούς Βιβλιοθήκης Νεότητας Μονάχου, ανάμεσα στα 200 καλύτερα παιδικά βιβλία παγκοσμίως για το '17. Ο 40χρονος Αντώνης Παπαθεοδούλου έχει κάθε λόγο να χαμογελάει, αν μη τι άλλο, γιατί

το Σύμπαν του ανταποδίδει τη χαρά που μεταδίδει από το 1999 στα παιδιά που διαβάζουν απνευστί τα βιβλία του.

Ποια είναι η «μέθοδος» που χρησιμοποιείτε για να γράψετε ένα βιβλίο; «Η μέθοδος είναι να κουβαλώ χίλιες ιδέες μέσα στο κεφάλι μου και να τις ανακατεύω για χρόνια μέχρι που κάποια στιγμή, είτε τυχαία είτε μοιραία, να πάρουν μια μορφή που με ενθουσιάζει. Μετά τις βάζω στο χαρτί, γιατί ο ενθουσιασμός δεν κρατάει πολύ και σχεδόν αμέσως γίνεται αμφισβήτηση του ίδιου σου του γραπτού. Με την ίδια διαδικασία, ανακατεύοντας, ανακαλύπτοντας, αμφισβητώντας, μερικές φορές προκύπτει

κάτι που νιώθεις ότι αξίζει. Και το προχωράς».

Γιατί δεν εικονογραφείτε τα βιβλία σας, δεδομένων των σπουδών σας σε 3D Animation και κινούμενα σχέδια με παραδοσιακές τεχνικές; «Όποτε νιώθω ικανός για κάτι τέτοιο... Ξεφυλλίζω ένα βιβλίο του Αλέξη Κυριτσόπουλου, της Ιρίδας Σαμαρτζή, της Μυρτώς Δεληβοριά, της Ντανιέλλας Σταμαπαδή, του Πέτρου Μπουλούμπασα, της Σοφίας Τουλιάτου, του Ολιβερ Τζέφερς, του Μπέντζι Νιέβις, και τόσοων άλλων αγαπημένων, και μου περνάει σε δευτερόλεπτα!».

Πόσο σας επηρεάζει η εικονογράφηση του βιβλίου; «Στην αρχή γράφεις κάτι και το φαντάζεσαι κάπως. Μετά το διαβάζει ένας εικονογράφος και ζωγραφίζει κάτι τελείως άσχετο με αυτό που φαντάστηκες. Μετά την πρώτη κρυάδα αποδέχεσαι το τεράστιο χάσμα που χωρίζει αυτό που έφτιαξες στο κεφάλι σου από αυτό που έφτιαξε στο χαρτί. Με την πείρα και τα χρόνια, ανακαλύπτεις τελικά ότι αυτό που δημιουργείται δεν είναι χάσμα, αλλά χώρος μοναδικός, μέσα στον οποίο έχουν γεννηθεί οι πιο υπέροχες εικονογραφημένες ιστορίες».

Πώς ξεκινήσατε να γράφετε βιβλία για παιδιά; «Ξεκίνησα στη Β' Δημοτικού γράφοντας το "Η θυσία του Μάρτιαν". Το Μάρτιαν ήταν πλοίο και θυσι-

αζόταν στη μέση της δεύτερης σελίδας όπου και τελείωνε το μυθιστόρημα, για το οποίο είχα αγοράσει ένα εκατοντασέλιδο τετράδιο. Ευτυχώς τα έργα εκείνης της περιόδου δεν κυκλοφορούν, αλλά ήταν απαραίτητα για να καταλάβω την κλίση μου προς τις περιπετειώδεις ιστορίες. Αργότερα σπούδασα Κινημένο Σχέδιο και άρχισα να γράφω σενάρια τόσο μεγαλεπήβολα και παραγωγικά ασύμφορα, που τελικά έγιναν βιβλία!».

Είναι απαραίτητο να έχει «μνήμη» ένα παιδικό βιβλίο; «Δεν είναι απαραίτητο, αλλά όλα τα βιβλία έχουν μνήματα. Ακόμη κι αν δεν το επιδιώκουμε. Και όταν πρόκειται για παιδικά βιβλία, πρέπει να ελέγχουμε ένα-ένα τα μνήματα, ακόμη και αυτά που μπορεί να μας ξέφυγαν. Πάντως, προτιμώ τα βιβλία που ανεπιτήδευτα μαθαίνουν ότι μαθαίνουν και οι πρωταγωνιστές μέσα από τις περιπέτειές τους. Όσα με προειδοποιούν, από το εξώφυλλο κιόλας, για το τι ακριβώς πρόκειται να μου διδάξουν, τα αποφεύγω».

Γιατί είναι σημαντικό να διαβάζουμε στα παιδιά από τόσο μικρές ηλικίες; «Για τις γνώσεις, τις ανακαλύψεις, τις γνωριμίες, τα ταξίδια που θα κάνουν μέσα από τις ιστορίες, για τις αφορμές που θα δημιουργηθούν να μιλήσουμε για ό,τι μας απασχολεί και ό,τι τα απασχολεί, για τη γλώσσα και τη φαντασία τους, για τον χρόνο που θα περάσουμε μαζί τους με αφορμή ένα βιβλίο, για τους πολλούς εαυτούς που θα βρουν στους ήρωες, γιατί έτσι θα ανακαλύψουν ότι η ανάγνωση είναι απόλαυση και όχι υποχρέωση... και για μερικές χιλιάδες λόγους ακόμη». ●

